

4. Όνειρο ήτανε

Καμιά φορά σκέφτομαι πώς θα ήταν η ζωή, αν θα έπρεπε κανείς να ζει μόνος. Δε θα είχε τίποτα να μοιραστεί, ούτε καλό ούτε κακό. Γιατί τι σημασία θα είχε το αγαπημένο μου τραγούδι, αν δεν είχα εσένα να το σιγοτραγουδάμε μαζί; Τι σημασία θα είχε το τέλεια μαγειρεμένο φαγητό μου, αν δεν το δοκίμαζες εσύ; Ακόμη και το καινούριο μου ρούχο, που το αγόρασα μόλις το είδα στη βιτρίνα, δε θα είχε αξία αν δεν το ενέκρινες εσύ. Όλα αποκτούν νόημα, επειδή τα μοιράζομαι μαζί σου. Το “μαζί” είναι που δίνει στα πράγματα αξία και κάνει τα επίθετα να χρησιμοποιούνται στον υπερθετικό. Ακόμα και στην πιο βροχερή μέρα βρίσκω τρόπο να χορεύω στη βροχή μαζί σου. Όλα αυτά όμως μέχρι να βγει ο ήλιος το πρωί. Ξημερώνει και τα πάντα αδειάζουν, γίνονται μονότονα, μονόχρωμα και χάνουν το νόημά τους. Δε θέλω να ξημερώνει, δεν αντέχω το πρωί. Μαζί με τη νύχτα φεύγεις κι εσύ. Γιατί όλα αυτά να είναι ένα όνειρο; Δε σώζεται η αλήθεια. (166λ)